

"Hvis I elsker Mig, så hold Mine bud!"

I denne artikel vil vi hovedsageligt undersøge kapitel 14 og 15 i Johannesevangeliet. Vi er ved slutningen af Jesu virke. Judas har forrådt Herren og fører Hans fjender til at arrestere Ham og i sidste ende korsfæste Ham. I disse sidste timer giver Jesus sine sidste instrukser til sine disciple. Det er afgørende instrukser, og vi må give dem vores fulde opmærksomhed.

Lad os starte med Johannes 14:15. Der sagde Herren:

Johannes 14:15

"Hvis I elsker Mig, så hold Mine bud!"

Mange mennesker bliver vrede, når de hører om bud. Det skyldes et forvrænget syn på Guds nåde, ifølge hvilket nåde og bud er modsætninger. Ifølge dette syn behøver vi altså ikke at holde nogen bud, da frelsen er af nåde, eller i bedste fald kan sådanne bud være gode, men det er ikke absolut nødvendigt at holde dem. Det, der er nødvendigt ifølge dette syn, er at »tro«. Hvis vi »tror«, men ikke forsøger at holde Herrens bud, er der ikke noget alvorligt problem. Ifølge denne opfattelse synes tro at være en sindstilstand, noget jeg tror på, men der er ikke noget absolut behov for at handle i overensstemmelse med det, jeg tror på. Det ville være rart, hvis jeg handlede i overensstemmelse med det, men en sådan handling betragtes ikke som obligatorisk. Og her kommer Herren for at nedbryde alle disse mentale konstruktioner. »Elsker I mig?« »Hvis ja, så hold mine bud,« sagde han og efterlod ingen plads til misfortolkninger.

Det, vi lige har læst, gentager hans lære, som findes i alle evangelierne, og som gør det klart, hvor dybtgående betydningen af at holde Herrens bud er. For eksempel læser vi i Lukas 6:46-49:

Lukas 6:46-49

»Hvorfor kalder I Mig: «Herre, Herre!», men gør ikke, hvad Jeg siger? Enhver, som kommer til Mig og hører Mine Ord og gør efter Dem, ham vil Jeg vise, hvem han ligner: han er ligesom en mand, der byggede et hus, og han gravede, ja, han gravede dybt og lagde en grundmur på klippen. Da der så kom en stormflod, slog strømmen mod dette hus - men den kunne ikke røkke det, thi det var grundfæstet på klippen! Men den, som har hørt, og ikke gør efter Ordet, er ligesom en mand, der byggede et hus på jorden uden grundmur; og strømmen slog mod det, og det faldt med det samme - og dette hus' fald blev stort!”

Og Mattæus 7:21

“Ikke enhver, som siger til Mig: »Herre, Herre!« skal komme ind i Himlens Rige; nej, kun dem, som gør Min Faders vilje, Han, Som er i Himlene!”

Som Jesus gør klart, er det ikke nok at kalde ham »Herre, Herre.« Vi skal også gøre, hvad han siger, hans Faders vilje, hans bud. At kalde ham Herre, men nægte at gøre hans bud, vil ikke føre os til himlens rige. Det har vi lige læst! Så at forsøge at gøre Guds vilje er ikke valgfrit. Det er ikke noget, vi gør, hvis vi har lyst til det, men hvis vi ikke gør det, betyder det ikke noget. Tværtimod er det obligatorisk og absolut afgørende, for uden det kommer vi ikke ind i himmelriget. Dette gør at gøre Guds vilje til kendetegnet på en sand discipel. Den discipel, der tager sit kors op og følger ham. Den, der har valgt den smalle port og ikke den brede vej, der fører til fortabelse.

Mattæus 7:13-14

”Gå ind ad den trange port; for vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, som går ind ad den! Men trang er den port og smal den sti, som fører til Livet, og få er de, som finder den!”

Og Mattæus 16:24-25

"Da sagde Jesus til sine disciple: "**Hvis nogen vil følge mig efter, skal han fornægte sig selv og tage sit kors og følge mig!** For den, som vil redde sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal redde det!"

Vil vi følge ham? Så lad os fornægte os selv, tage vores kors og følge ham. Lad os gå gennem den smalle port og vandre ad den vanskelige vej, den eneste vej, der fører til livet. Den brede vej, den vej, som flertallet følger, den NEMME vej, der ikke kræver noget kors, hvor alt er let, og hvor vi kan leve som verden uden omvendelse, fører til fortabelse. Kun den vanskelige vej fører til livet.

Men lad os vende tilbage til Johannesevangeliet og det, Herren sagde til sine disciple den sidste aften:

Johannes 14:21

"Den, som har Mine bud og holder dem, han er den, som elsker Mig; og den, som elsker Mig, skal være elsket af Min Fader; og Jeg skal elske ham og Selv åbenbare Mig for ham!"

Vi elsker Jesus, når vi holder hans bud. "Den, som har Mine bud og holder dem, han er den, som elsker Mig," sagde han. Så disse to ting – at elske Jesus og holde hans bud – er uadskilleligt forbundet. Vi elsker ham, hvis vi holder hans bud. Og vi holder hans bud, fordi vi elsker ham. Ellers elsker vi ham ikke virkelig. Faktisk sagde han dette i vers 23 og 24:

Johannes 14:23-24

"Jesus svarede og sagde til ham: "Hvis nogen elsker Mig, vil han bevare Mit Ord, og Min Fader skal elske ham, og vi vil komme til ham og gøre Os en bolig i ham! **Den, som ikke**

elsker Mig, bevarer ikke Mine Ord; og Dét Ord, I hører, er ikke Mit, men Hans, Som har sendt Mig, nemlig Faderen!”

Det er ikke vigtigt, hvad vi siger, men hvad vi gør. At sige, at vi elsker Herren, men ikke gøre, hvad han siger, er ikke et tegn på oprigtig »kærlighed«, men kun »kærlighed« i ord. At virkelig forsøge at holde hans bud, selv med fejltagelser, er det, der virkelig viser, om vi elsker ham eller ej. Og hvad er løftet til os, kære brødre og søstre, hvis vi forsøger at holde hans ord? Jesus vil elske os og åbenbare sig for os! Og hans Fader vil elske os! Han og Faderen vil komme til os og gøre deres hjem i os! Ønsker vi ikke det? Ønsker vi ikke at blive Faderens og Sønnens hjem? Ønsker vi ikke, at Jesus åbenbarer sig for os? Det ønsker jeg meget! Og jeg tror, I også gør det! Men vi må gøre noget for det. **Vi må holde hans bud.** Vi skal tage vores kors op og følge ham. Vi skal ikke vandre efter kødet, vi skal ikke vandre på verdens brede vej, men gennem den smalle port.

Mange kristne søger »hemmeligheden« bag ægte fællesskab med Herren. Mange prædikanter fremstiller også ægte fællesskab med Herren som noget, der er en hemmelighed bag, som de angiveligt kender nøglen til, og som vi skal følge deres opskrift for at finde. Men mine brødre, der er ingen hemmelighed! Alt er klart. Jesus gjorde det helt klart:

Johannes 14:21

”Den, som har Mine bud og holder dem, han er den, som elsker Mig; og den, som elsker Mig, skal være elsket af Min Fader; og Jeg skal elske ham og Selv åbenbare Mig for ham!”

Nøglen er at holde Herrens bud, hans ord. Den, der holder dem, elsker virkelig Herren og vil blive elsket af Faderen og Sønnen. Faderen og Sønnen vil tage bolig i ham, og Guds Søn vil åbenbare sig for ham. Så enkelt og så sandt er det.

„Jeg er vintræet, I er grenene“

Efter at Jesus havde gjort dette klart, fortsatte han med lignelsen om vinstokken:

Johannes 15:1-9

”Jeg er det sande vintræ, og min Fader er vingårdsmanden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, tager han bort, og hver, som bærer frugt, renser han, for at den skal bære mere frugt. I er allerede rene ved det ord, jeg har talt til jer! **Bliv i mig, så bliver jeg i jer!** Ligesom grenen nemlig ikke kan bære frugt af sig selv, men kun hvis den bliver på vintræet, således **[[kan]] heller ikke I [[bære frugt]], hvis ikke I bliver i Mig! JEG ER vintræet, I [[er]] grenene. Den, som er i Mig, og Jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra Mig kan I slet intet gøre! Hvis een ikke bliver i Mig, bliver han kastet ud som en gren og visner; og man samler dem og kaster dem på ilden og brænder dem.** Hvis I bliver i Mig, og Mine Ord bliver i jer, så vil, hvad I end beder om, ske for jer. Derved er Min Fader herliggjort: at I bærer megen frugt og forbliver Mine disciple. Ligesom Faderen har elsket Mig, har Jeg også elsket jer - bliv i Min kærlighed!”

Herren fortsætter i dette vidunderlige afsnit, hvad han sagde tidligere. Han er vinstokken, vi er vinstokkens grene, og Faderen er vingårdsmanden. Som grene skal vi blive i vinstokken. » Bliv i mig, så bliver jeg i jer« sagde han. Hvis vi bliver i ham, vil vi bære megen frugt. Hvis vi ikke bliver i ham og ender med at være frugtesløse, vil vi visne, og som Herren sagde, vil vi få samme skæbne som de tørre grene: de samles og kastes i ilden. Så vi ser igen, at det at blive i vinstokken, virkelig elske Jesus og følge ham ved at holde hans bud, slet ikke er valgfrit, og det er heller ikke noget, der er garanteret for alle troende. Tværtimod er det en daglig beslutning, ligesom beslutningen om at gøre eller ikke gøre det, som Herren befaler os, er en daglig beslutning.

På dette punkt kommer lignelsen om sædemanden mig i tankerne: I den spirede Guds ords frø i tre af de fire typer hjerter, det faldt på. Men det bar kun frugt i én type hjerte. I de to andre endte det med at være frugtesløst. Her er disse tre kategorier:

Lukas 8:13-15

”Og de på stengrunden er dem, som, når de får Ordet at høre, modtager Det med glæde, men de lader Det ikke slå rod, så de tror en tid, men i prøvelsens tid falder de fra. Og det, som faldt blandt tornebuske, er dem som, når de har hørt, kvæles af bekymringer og rigdom og nydelser, når de vandrer frem i livet, og de modnes ikke. Men det i den gode jord, det er dem, som bevarer Ordet i et smukt og godt hjerte, når de har hørt Det, og bærer frugt i udholdenhed.”

De to første kategorier hørte ordet, troede på det, men bevarede det ikke. Den første af disse to kategorier, »tror i en tid og falder fra i fristelsens tid.« Den anden, »når de har hørt, går ud og kvæles af bekymringer, rigdom og livets glæder og bærer ingen frugt«. Kun den tredje kategori bar frugt. De to andre gjorde det desværre ikke. De startede sandsynligvis med glæde og optimisme. Men i sidste ende fik andre ting eller forfølgelse dem til at skifte mening. Ja, de troede engang. Ordet siger udtrykkeligt om den første af disse to kategorier, at de tror i en tid. De var trofaste, men kun i en tid. Det er ikke nok, mine brødre, at være trofast kun i en tid. Vi ønsker at være trofaste FOR EVIGT, indtil vores sidste åndedrag. Det er heller ikke nok at være frugtesløse »troende«, der tjener os selv. Som kalder Jesus Herre, Herre, men nægter at gøre, hvad han siger. I stedet ønsker vi at være frugtbare, at sikre os, at vi gør Faderens vilje og tjener Jesus ved at gøre hans bud, dag for dag, indtil enden.

Men lad os fortsætte i Johannes 15:

Johannes 15:10-14

“Hvis I holder Mine bud, vil I blive i Min kærlighed, ligesom også Jeg har holdt Min Faders bud og bliver i Hans kærlighed. Dette har Jeg sagt til jer, for at Min glæde skal være i jer, og jeres glæde må blive fuldkommet! **Dette er Min befaling: at I skal elske**

hverandre, som Jeg har elsket jer! Større kærlighed har ingen end denne: at een sætter sit liv til for sine venner. **I er Mine venner, hvis I gør det, Jeg pålægger jer.**”

Gentagne gange, i denne sidste tale til sine disciple, få timer eller minutter før sin arrestation, taler Herren om den afgørende betydning af at holde hans bud. Vi er hans venner, hvis vi gør, hvad han befaler os. Vi er i vinstokken, hvis vi forbliver i ham, hvis vi passer på og holder vores hjerter gode, så ordets frø kan bære megen frugt, som Herren ønsker for os. Enhver, der hører ordene »frugt« og »bud« og føler sig ubehagelig, fordi vi angiveligt ikke har noget at gøre, da Herren har gjort alt for os, bør tænke igen. For Herren føler sig ikke kun ubehagelig ved at tale på denne måde, men han sørger for at gentage det igen og igen, så det er helt klart, hvad han ønsker af os, og at dette er obligatorisk og ikke noget, der, hvis vi gør det, vil være rart, men hvis vi ikke gør det, betyder det ikke så meget. Det er så vigtigt, at enhver, der nægter at gøre hans befalinger og forbliver i vinstokken, hvis han ikke omvender sig, aldrig vil kende ham, vil blive afskåret fra vinstokken og ikke komme ind i himmelriget. Dette betyder på ingen måde, at vi ikke vil falde eller synde! Men det betyder, at vi trods vores fejltagelser og fald forsøger at holde Guds ord. Vi løber troens løb, og selvom vi måske falder, endda dagligt, rejser vi os og fortsætter, med blikket rettet mod Herren Jesus:

Hebræerne 12:1-2

”... så lad os aflægge enhver byrde og den synd, som så let indfanger os, og lad os kæmpe med tålmodighed i den kamp, som ligger foran os, idet vi ser hen til troens Ophavsmand og Fuldender: Jesus, som for den glæde, der ventede ham, udholdt lidelsen på korset uden at bryde sig om skammen, og som nu har sat sig ved Guds trones højre.”

Kærlighed: det vigtigste bud

Når vi taler om Herrens bud, er der ét, der omfatter dem alle, nemlig budet om at elske hinanden. Som vi læser i vers 12:

Johannes 15:12

”Større kærlighed har ingen end denne: at een sætter sit liv til for sine venner.”

Og for ikke at bedrage os selv, er det ikke en billig kærlighed, en kærlighed kun i ord, der menes her. Det er snarere kærlighed i handlinger. Som Johannes sagde i sit første brev:

1 Johannes 3:18

”Mine børn! **Lad os ikke elske med ord eller med tungen, men i sand gerning!**”

Og hvad dette betyder, præciserede han et par vers tidligere:

1 Johannes 3:14-18

”Vi veed, at vi er gået over fra døden til Livet, fordi vi elsker brødrene. **Den, som ikke elsker sin broder, forbliver i døden!** Enhver, som hader sin broder, er en morder - og I veed, at ingen morder har evigt liv blivende i sig! **Derpå kender vi kærligheden: at Han satte Sit liv til for os! Også vi skylder derfor at sætte livet til for brødrene!** Men den, som lever på verdens vis og ser sin broder lide nød og lukker sit hjerte for ham - hvordan skulle Guds kærlighed kunne blive i ham? Mine børn! Lad os ikke elske med ord eller med tungen, men i sand gerning!”

Vi ser ordet »blive« igen. Hvis du eller jeg ikke elsker vores bror eller søster, så bliver vi ikke i vinstokken, men i døden! Hvis du og jeg hader vores bror, så er vi mordere! Og hvis vi ikke omvender os, så lad os ikke bedrage os selv: vi vil arve det, som vi bliver i, nemlig døden. Desuden siger vi, at vi elsker Herren, men vores bror ved siden af os er i

nød, og vi vælger at se den anden vej? Lad os ikke bedrage os selv: Guds kærlighed bliver ikke i os, og vi bliver ikke i Ham, i vinstokken! Vores troens ægthed bevises af vores handlinger. At følge Herren betyder ikke at sige de rigtige ting – kun at elske med ord – men også at gøre de rigtige ting, at elske med handlinger og i sandhed. Et meget klart bevis på dette gives os af Herren i Matthæus 25:34-46:

Mattæus 25:34-46

”Da skal Kongen sige til dem på Sin højre side: ”Kom, I Min Faders velsignede, og arv Dét Rige, Som har været jer beredt siden verdens grundlæggelse! **Thi Jeg var sulten, og I gav Mig at spise; Jeg var tørstig, og I gav Mig at drikke; Jeg var fremmed, og I tog jer af Mig; Jeg var nøgen, og I klædte Mig; Jeg var syg, og I så til Mig; Jeg var i fængsel, og I besøgte Mig!**» Da skal de retfærdige svare Ham og sige: «Herre! Hvornår så vi Dig sulten og nærede Dig eller tørstig og gav Dig vand? Hvornår så vi Dig fremmed og tog os af Dig eller nøgen og klædte Dig? Og hvornår så vi Dig syg eller i fængsel og besøgte Dig?» **Og Kongen svarede og sagde til dem: »Sandelig, Jeg siger jer: hvad I har gjort mod een af disse Mine mindste brødre, dét har I gjort mod Mig!»** Da skal Han også sige til dem på venstre side: ”Gå bort fra Mig, I, som er forbandede, til den evige ild, som er beredt Djævelen og hans engle! **Thi Jeg var sulten, og I gav Mig ikke at spise; Jeg var tørstig, og I gav Mig ikke at drikke; Jeg var fremmed, og I tog jer ikke af Mig, nøgen, og I klædte Mig ikke, syg og i fængsel, og I besøgte Mig ikke!**» Da skal også de svare Ham og sige: «Herre! Hvornår så vi Dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller i fængsel og tjente Dig ikke?» **Da skal Han svare dem og sige: »Sandelig, Jeg siger jer: hvad I ikke har gjort mod een af disse Mine mindste, har I heller ikke gjort mod Mig!»** Og de skal gå bort, de [[uretfærdige]] til evig straf, men de retfærdige til evigt liv!”

Og som Jakob sagde:

Jakob 1:22-27

“Og vær Ordets gørere, og ikke blot Dets hørere, ellers bedrager I jer selv! Thi hvis nogen er en Ordets hører, men ikke gør efter Det, så ligner han en mand, der ser sit naturlige ansigt i et spejl: han ser sig selv, går bort og har strax glemt, hvordan han ser ud! Men den, som ser ind i frihedens fuldkomne lov og vedbliver dermed, han bliver ikke en glemsom hører, men en gerningens gører; han skal være salig i sin gerning! Hvis nogen iblandt jer mener at dyrke Gud, men ikke tøjler sin tunge, så bedrager han sit hjerte, og hans gudsdyrkelse er tom! **En ren og uplettet gudstjeneste for Gud Fader er denne: at se til faderløse og enker i deres trængsel og at holde sig selv uplettet af verden!**”

Konklusion

Afslutningsvis, kære brødre og søstre: vi må stræbe efter at holde Herrens bud hver dag. At elske hinanden – ikke med ord, men med handlinger – er det vigtigste bud. Og hvis vi elsker hinanden, vil vi tilgive hinanden, vi vil ikke begære onde ting, vi vil ikke tale ondt om hinanden, vi vil ikke misunde hinanden. Lad os huske den definition af kærlighed, som apostlen Paulus giver os i 1 Korintherbrev 13:

1 Korintherbrev 13:4-7

”Kærligheden er langmodig, mild, kærligheden misunder ikke; kærligheden praler ikke, den opblæses ikke; den gør intet usømmeligt, den søger ikke sit eget, den bliver ikke bitter, den udtænker intet ondt; den glæder sig ikke over uretten, nej, den glæder sig sammen med sandheden! [[Kærligheden]] udholder alt, tror alt, håber alt, tåler alt!”

Da vil vi være sande disciple af vores Herre. Da vil Kristus komme og åbenbare sig for os. Da vil Faderen og Sønnen komme og tage bolig i os. Da vil vi være Jesu venner. Da vil vi tale, og han vil lytte! Og lad os på ingen måde tro, at hans bud er en byrde. Nej! De er lette, fordi Han støtter os i at udføre dem:

Mattæus 11:28-30

“Kom til Mig, alle I, som slider og er tyngede af byrder - og Jeg vil give jer hvile! Tag Mit åg på jer og lær af Mig, thi Jeg er sagtnodig og ydmyg af hjerte - og »I skal finde hvile for jeres sjæle«. **Thi Mit åg er godt, og Min byrde er let!**”

Så lad os stræbe efter at gøre Hans vilje. Lad os stræbe efter at blive i vinstokken og i Herrens nærhed, en nærhed, der kun gives til dem, der bliver i Ham. Og lad os gøre dette indtil enden, dag for dag.